

L'HIMNE VALENCIÀ

Els himnes son composicions poetiques i musicals de lloa a una persona o institucio. Originariament, en l'epoca classica, foren poemes de lloa als deus i als heroes.

Valencia, com qualsevol atra nacionalitat, tambe te un himne oficial. Es tracta de l'Himne que **Josep Serrano Simeón** i **Maximilià Thous Orts** compongueren (musica i lletra respectivament) per a l'inauguracio de la **Exposicio Regional Valenciana** de 1909, a instancia de **Tomás Trenor Palavicino**, artífex de l'event. Fon tan gran l'exit i tantissima l'acceptacio popular d'esta composicio coral, que no passà massa temps per a que, en un emotiu acte celebrat en 1925, en el que es donaren cita les maximes autoritats de les tres capitals valencianes, el declararen **Himne Regional**.

Com succeí en els demes signes identitaris, despuix d'un llarc periodo de letargia en el que s'intentà borrar, o buidar de contingut reivindicatiu, qualsevol senya identificadora del sentiment valencià -que per una atra banda no afectà massa a l'Himne-, fon qüestionada la seua representativitat en els primers anys de la democracia. Pero el sentiment de la major part del poble valencià reclamà el seu reconeixement als nous estaments polítics, els quals hagueren d'acceptar tan viva realitat, i reconeixer, a la fi, la seua oficialitat com a **Himne Valencià** en la Llei 8/1984, de 4 de decembre, per la que se regulen els símbols de la Comunitat Valenciana i el seu us (DOGV, num. 211, de 13 de decembre).

Alguns valencians consideren que la lletra escrita per Thous, primer en castella i traduïda mes tart per ell mateix al valencià -aprovada esta traduccio per l'Ajuntament de Valencia en sessio celebrada el 23 de juliol de 1930-, lloa i canta, com s'indicava al principi, les glories i riqueses de la terra valenciana, pero no conté una carrega reivindicativa valencianista.

Curiosament, en 1955 la Junta Local Fallera d'Alzira, segurament despuix d'un encarrec per a acondicionar l'himne a un esperit mes propi i de no supeditacio, postura per una atra banda totalmente llogica i lloable, adequava la lletra canviant alguna estrofa.

Molts sectors valencianistes, que reconeixen la representativitat de l'Himne Regional (**Himne Valencià**) en la lletra de 1955, solen tambe interpretar en els seus actes unes atres obres, com la composicio coral que guanyà el concurs d'himnes valencianistes convocat per la societat Valencia Nova en 1907, titulada *Vent de Ponent*, i que s'estrenà en l'Assamblea Regionalista (1907). Encara resulta mes freqüent i popular acompanyar, pels sectors valencianistes, l'interpretacio de l'Himne Valencià en la *Canço de Lluita o Cant de Redencio* (1922-1924?), per ser este himne mes reivindicatiu i identificar-se en concepcions mes nacionalistes. D'esta ultima composicio, l'autor de la lletra es Maximilià Thous Llorens, i de la musica, Miquel Asensi.

Moguts per una intencio pedagogica acompanyem les dos versions de la lletra de l'Himne Valencià, una en la lletra de Thous Orts, en la que s'han corregit (senyalats en negreta) diversos erros grafics, lexics i morfologics que conté l'original -propis de l'epoca- adequant-los a la llengua valenciana, i l'atra corresponent a la versio de 1955, mes reivindicativa, per a la seua difusio.

HIMNE VALENCIÀ

Versio impresa per la Junta Local Fallera d'Alzira en un triptic titulat "*Alcira canta*" (1955)

Tots baix els plecs de la nostra Senyera
junts i a una veu, germans, vingau.
¡Ya en el taller i en el camp remoregen
cantics d'amor, himnes de pau!
¡Pas a la Nacio
que alvança en marcha triunfal!
Per a Tu la vega envia
la riquesa que atesora,
i es la veu de l'aigua cantic d'alegria
acordat al ritme de guitarra mora...
Paladins de l'Art t'ofrenen
ses victories jagantines;
i als teus peus, Sultana, tons jardins

estenen

un tapis de murta i de roses fines.

Brinden fruites dorades
els paradisos de les riberes;

pengen les arracades
baix les arcades
de les palmeres.

Sona la veu amada
i en potentíssim, vibrant reso,
notes de nostra albada
canten les glories de la Nacio.

Valencians: ¡en peu alcem-nos!

Que nostra veu
la llum salude d'un sol novell.

Tots baix els plecs de la nostra Senyera
junts i a una veu, germans, vingau.

¡Ya en el taller i en el camp remoregen
cantics d'amor, himnes de pau!

¡Flamege en l'aire
nostra Senyera!

¡Gloria a la Patria!

¡Vixca Valencia!

¡Vixca!

¡¡Vixca!!

¡¡¡Vixca!!!

HIMNE VALENCIÀ

Traduccio del castella, el 30 de juliol de 1930,
feta pel propi Thous i arreglada a la llengua
valenciana

Per a ofrenar noves glories a Espanya,
tots a una veu, germans, vingau.
¡Ya en el taller i en el camp remoregen
cantics d'amor, himnes de pau!

¡Pas a la Regio
que **alvança** en **marcha triunfal!**

Per a Tu la vega envia

la **riquesa** que **atesora**,

i es la veu de l'aigua cantic d'alegria
acordat al ritme de guitarra mora...

Paladins de l'Art t'ofrenen

ses victories **jagantines**;

i als teus peus, Sultana, tons jardins

estenen

un tapis de murta i de roses fines.

Brinden fruites **dorades**
els **paradisos** de les riberes;

pengen les arracades
baix les arcades
de les palmeres.

Sona la veu amada
i en potentíssim, vibrant **reso**,
notes de nostra albada

canten les glories de la Regio. Valencians:

¡en peu **alcem-nos** !

Que nostra veu
la llum salude d'un sol novell.

Per a ofrenar noves glories a Espanya,
tots a una veu, germans, vingau.

¡Ya en el taller i en el camp remoregen
cantics d'amor, himnes de pau!

¡Flamege en l'aire
nostra Senyera!

¡Gloria a la Patria!

¡Vixca Valencia!

¡Vixca!

¡¡Vixca!!

¡¡¡Vixca!!!